

Základné údaje

Trnavská arcidiecéza
Hlohovecký dekanát
Počet obyvateľov: 4079
Počet veriacich: 3375

História

Roku 1671 začali Jezuiti so stavbou kostola aj v Mestečku – Leopoldove. Finančne im pomohol Leopold Kolonič, biskup z Viedenského Nového Mesta a Ján Gemeiner, finančný správca stavby pevnosti. L. Némethy uvádza, že to bol len zrubový kostol. Keď 24. júla 1683 dal Mestečko – Leopoldov vypáliť veliteľ pevnosti Kielmanseg, aby neslúžilo kurucom a Turkom za skrýšu, zhorel aj kostol. Roku 1688 žiadal superior misie kráľovskú korunu o podporu, pretože Mestečko – Leopoldov vyhorelo a pátri nemajú nijaké príjmy zo štóly. 17. októbra 1688 im vyplatil správca pevnosti 1000 zlatých. Dňa 8. augusta 1693 položili nový základný kameň kostola a 15 októbra 1712 ho posvätili a zasvätili svätému Ignácovi z Loyoly. V roku 1728 znovu vyhorel, ale hneď ho opravili. Roku 1848 opäť vyhorel, renovovali ho roku 1856. Prístavba sakristie pochádza z konca prvej polovice 20. storočia.

Nedávna minulosť

V posledných rokoch prebehli mnohé rekonštrukčné práce na kostole i na farskej budove. V kostole boli vymenené okná, opravený organ, zrekonštruovalo sa ozvučenie kostola, zakúpila sa aparátúra pre spevácky zbor. Fara zmenila nielen svoj zovňajšok, ale aj interiér. Na poschodí namiesto pôvodnej terasy vyrástlo Pastoračné centrum. Vo farskej záhrade pribudlo detské ihrisko.

Zmeny zasiahli i zloženie našej farnosti. Od 1. augusta 2008 bola oddelená filiálka Červeník a rozhodnutím Mons. Jána Sokola bola v Červeníku zriadená samostatná farnosť.

Interiér chrámu

Kostol je barokový a tvorí jednolodie so segmentovým uzáverom presbytéria, s pristavanou novšou sakristiou a vstavanou vežou, ktorá má romantickú neorománsku úpravu. Počas prvej svetovej vojny zvony zrekvírovali a po nej boli nahradené novými. Hlavný zvon, takzvaný Veľký zvon, bol zhotovený v roku 1921 z milodarov občanov mesta a farníkov. Odliali ho bratia Fischeroví v Trnave. Na ňom je prekrásna kresba anjela. Vo veži sú i ďalšie dva zvony, ktoré sú v porovnaní s ním podstatne menšie. Presbytérium je zaklenuté valenou klenbou s medziklembovými pásmi, ktoré dosadajú na vtiahnuté piliere.

V lodi je murovaný chór s konvexným parapetom. Na ňom sa nachádza jednomanuálový jedenásť registrový organ s pedálom, ktorý pochádza jednoznačne z dielne Martina Šaška z Brezovej pod Bradlom. Podľa výtvarného riešenia organovej skrine, dispozície a niektorých technických detailov môžeme organ datovať do druhej polovice 50. rokov 19. storočia. Na nástroji mal pracovať aj nitriansky a neskôr bratislavský organár Vincent Možný, ktorý sa vyučil u Martina Šaška. Akékoľvek podrobnosti o histórii nástroja chýbajú, pretože archívne materiály sa nezachovali. Z priestorových dôvodov bol organ umiestnený v predveží kostola. Tu bol však jeho pekný prospekt z väčšej časti zakrytý. Takéto umiestnenie nepriaznivo ovplyvňovalo i jeho zvukovú stránku. Organ má samostatný hrací stôl umiestnený pred sokel organovej skrine. Neskoršie rozšírenie chóru umožnilo pri poslednej oprave organ posunúť pred stĺpy veže, čím mohla vyniknúť aj pekná organová skriňa. Počas prvej svetovej vojny zrekvírovali aj v tomto organe prospektové píšťaly z organového kovu, ktoré po vojne nahradili veľmi nekvalitnými zinkovými píšťalami. Pri oprave (1995 – 1996) ich nahradili za štýlové píšťaly z organového kovu podľa Šaškových menzúr.

Bočné fasády majú lizénové rámovanie, na hlavnom priečelí je založený štít, na ňom sa nachádza heslo jezuitov v skrátenej forme: „Všetko pre väčšiu slávu Božiu“. Interiérové zariadenie tvorí hlavný oltár sv. Ignáca, klasicistický, stĺpový z poslednej tretiny 18. storočia s obrazom sv. Ignáca z Loyoly. Po bokoch obrazu sú dve plastiky – socha sv. Imricha a sv. Alžbety Uhorskej. Obaja boli potomkami uhorských panovníkov. Na pravej stene vedľa hlavného oltára je reštaurované okno Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Klasicistický bočný oltár Sedembolestnej Panny Márie pochádza z prvej tretiny 19. storočia. Stĺpová oltárna architektúra v nadstavci s obrazom sv. Dominika, pápežom Piom V. a bratstvom sv. ruženca, po bokoch so sochami anjelov má v strednom výklenku plastikú Piety Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska. Vedľa nej vľavo je socha sv. Jána Nepomuckého, vpravo sv. Vendelína patróna dobytky. Po pravej stene od oltára je socha sv. Terézie Ježiškovej, obraz sv. Františka Xaverského, patróna misií a socha sv. Antona s malým Ježiškom. Vzadu sa nachádza kaplnka Panny Márie.

Klasicistický bočný oltár sv. Jozefa tvorí pendant predošlého. Hore je obraz poslednej večere a po bokoch sochy anjelov. Vo výklenku stojí socha sv. Jozefa s malým Ježiškom, vpravo sv. Anny, matky Panny Márie a vľavo sv. Floriána patróna hasičov. Po ľavej stene od oltára je socha Božského Srdca Ježišovho, obraz sv. Alojza a socha sv. Františka z Assisi. Klasicistická kazateľnica bola z poslednej tretiny 18. storočia a mala na vrchole baldachýnu plastiku sv. Jána Nepomuckého. Kazateľnica však bola odstránená. Krstiteľnica je takisto klasicistická z roku 1778 s lístkovým dekorom na okrúhlejšej kúpe vrchnáka. Kamenné klasicistické sväteničky pochádzajú z druhej tretiny 18. storočia. Klasicistický relikviár z konca 18. storočia má tepaný dekor.

Pri vstupe do kostola hlavnou bránou sa nachádza jaskyňa Lurdskej Panny Márie s kľáčiadou Bernardetou. Mariánsky stĺp pred kostolom je rokokový a pochádza z polovice 18. storočia. Stojí v kamennej pletencovej ohrade. Možno v ňom nájsť asociáciu so stĺpom, ktorý sa nachádzal v pevnosti pred kostolom sv. Leopolda. Tento bol však spolu aj so stĺpom v začiatku päťdesiatych rokoch 20. storočia zbúraný. Líšili sa len v tom, že socha pred kostolom v pevnosti nemala striešku, bola drevená a Panna Mária nedržala v rukách dieťa, ale spínala ruky k srdcu. Prícestná socha sv. Jána Nepomuckého je rokoková z druhej polovice 18. storočia a je umiestnená vo farskej záhrade. Ďalšia socha Panny Márie je približne v strede parku v kovovej ohrade. Boje v rokoch 1848 – 1849 pripomínajú železné delové gule. Jedna na stene kostola a tri na budove fary.

Ako už bolo spomenuté fara v Mestečku – Leopoldove bola zriadená až 3. augusta 1775. Matriky sa však viedli od roku 1739. Do zriadenia samotnej fary vykonávali duchovnú správu jezuiti z pevnosti. Patrón kostola bol od prvopočiatku svätý Ignác z Loyoly.

Dávna minulosť

Po obsadení arcibiskupskej pevnosti v Nových Zámkoch Turkami Szelepchényi ako prezident Uhorskej kráľovskej kancelárie vplýval na cisára Leopolda I., aby bola vybudovaná nová pevnosť, ktorá by znemožnila Turkom zmocniť sa stredného Považia. Už v roku 1665 bolo rozhodnuté vybudovať pevnosť na pravom brehu Váhu, oproti Hlohovcu. Základný kameň položili 19. Septembra 1665 a pomenovanie Leopoldov, podľa cisára Leopolda I., jej určil sám Szelepchényi. Pevnosť Leopoldov bola podľa vtedajších najmodernejších pevností dobudovaná v roku 1669, obkolesená hviezdovitými valmi a ramenom Váhu. Keď sa Szelepchényi v roku 1660 stal miestokráľom Uhorska, jeho ministrami pre vnútorné záležitosti Uhorska so sídlom v Leopoldove sa stali Szelepchényiho synovci barón Ján Maholányi a barón Ondrej Jókay. Keď nemecké vojsko poslali do Uhorska strážiť hranice proti Turkom a začalo drancovať obyvateľstvo pohraničných oblastí, Szelepchényi ako miestokráľ Uhorska poslal cisárovi petíciu,

aby nemecké vojsko bolo z Uhorska odvolané, aby bol obnovený úrad palatína a Uhorsku boli vrátené jeho pôvodné práva. Viedenské ministerstvo Szelepchényiho žiadosť cisárovi nedoručilo, ale poslalo do Uhorska Ampringera ako vojenského gubernátora Uhorska. Po tomto vojenskom zásahu sa Szelepchényi zriekol hodnosti miestokráľa Uhorska. Podržel si hodnosť hlavného župana Tekovskej stolice a na jej území chcel dožiť svoj život. Cisár sa snažil uspokojiť Szelepchényiho príslubom, že keď sa vnútorné pomery Uhorska skonsolidujú, bude obnovený úrad palatína a všetky staré práva Uhorska. Po tomto cisárovom príslube arcibiskup prijal členstvo v rade gubernátora Ampringera, ale jeho synovci Maholányi a Jókay zostali naďalej ministrami pre vnútorné veci Uhorska. Szelepchényi bol presvedčený, že rozhodné vojenské stretnutie Turkov s rastucou rakúskou monarchiou sa rapídne približuje. Preto sa rozhodol, hoci už bol vo veľmi pokročilom veku, že aj svoje posledné životné sily obetuje pre oslobodenie vlastí z tureckého otroctva. Najskôr chcel získať pre svoj plán Poľsko. Nebola to ľahká a jednoduchá vec. Poľsko malo totiž spojeneckú zmluvu s Francúzskom a Francúzi boli najväčší nepriatelia rakúskych Habsburgovcov. Szelepchényi trikrát navštívil poľského kráľa Jána III. Sobieskeho a presviedčal ho, že ak sa Turci zmocnia severného Uhorska, ich korisťou sa stane aj Poľsko. Až v roku 1682 uskutočnil Szelepchényi diplomatické rokovania s poľským kráľom Jánom Sobieskim konkrétnou dohodou o presunutí poľských a litovských vojsk na územie Horného Uhorska tak, aby bolo paralyzované Tökölyho povstanie a poskytla sa účinná pomoc cisárskemu vojsku proti prípadnej tureckej ofenzíve na Viedeň. Medzitým Karol Lotrinský s nemeckým vojskom a barón Ján Maholányi so skupinou slovenských dobrovoľníkov pri Bratislave porazili povstalcov Tökölyho, ktorí sa chceli pri Viedni spojiť s Turkami.